

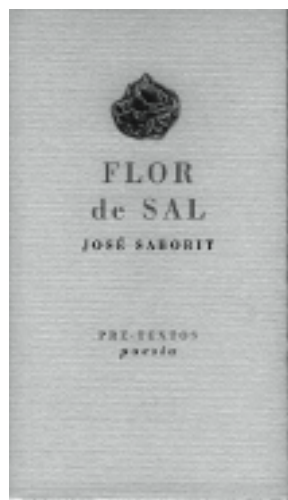
CONTRA ELS GALILEUS

JULIÀ EMPERADOR, DIT L'APÒSTATA

TRADUCCIÓ I INTRODUCCIÓ DE JOAN F. MIRA

120 PÀGINES / 978-84-370-7102-2 / 10 EUROS

PUV, VALÈNCIA, 2008

FLOR DE SAL

JOSÉ SABORIT

COL·LECCIÓ «POESIA»

55 PÀGINES / 978-84-8191-906-6 / 10 EUROS

EDITORIAL PRE-TEXTOS, VALÈNCIA, 2008

La fi del paganisme

L'any 313, l'emperador Constantí legalitzava el cristianisme, que es va propagar ràpidament per totes les classes socials. L'originalitat, o el tret essencial de l'emperador Julià va ser tractar de parar aquest moviment religiós, cada vegada més lligat als emperadors, i intentar un retorn al paganisme. És per això que Julià fou anomenat «l'Apòstata», ja que al principi de la seua vida va ser educat en el si de l'Església. Se'n va separar, però, perquè acabà considerant la religió pagana i la seua cultura molt superiors i més raonables que la que proposaven els «galileus». Va tractar de demostrar-ho escrivint aquesta obra, redactada durant els anys 362 i 363. Comprenia dos o tres llibres, però destruïts o perduts posteriorment, només en coneixem els fragments que cità el bisbe Ciril d'Alexandria en la seua rèplica *Contra Julià*. Els fragments que n'han quedat constitueixen el contingut. A pesar del poc que ha quedat del text original, el lector pot fer-se una idea de la capacitat dialèctica de Julià per intentar refutar les tesis dels cristians. Joan F. Mira, en la introducció, diu que l'operació de restauració de la cultura grecoromana no va ser un simple capritx: «va ser la idea d'un governant-filòsof, d'un pensador amb una formació acadèmica excel·lent, que era alhora, un poderós home d'acció». Julià va fracassar i va ser arraconat entre els apòstates, però el que ha quedat de la seua obra té un interès incontestable, si més no, com a testimoni d'un moment crític de la història de l'Imperi romà. En acabar de llegir aquest llibret no podem deixar de preguntar-nos com hauria estat la història d'Europa, si la maniobra de Julià haguera triomfat.

□ Josep Iborra

Lletres Valencianes, n° 25

Flor de sal

José Saborit (València, 1960) és pintor, assagista i poeta. Catedràtic de Pintura en la UPV, la seua obra ha estat àmpliament reconeguda. Avui ens presenta una magnífic llibre de versos, un poemari arredonit i perfectament coherent en el seu plantejament. Entre els temes que recorren els seus versos hi trobem la fascinació pels camins que hom hauria pogut prendre i no ho féu; la impossibilitat d'assolir la perfecció o la derrota davant la natura i que aquest fet constitueix un índex d'humanitat. També hi trobem els paisatges –o potser sols un únic i proteic paisatge– com a reflex de l'ànim i de la peripècia vital de l'autor. El seu lèxic posseeix una consistència quasi tàctil, barroca en el concepte i nítid en la redacció. Oscil·la entre el plànol real, narratiu i el plànol espiritual, reflexiu, místic per moments. Podem destacar molts poemes, però especialment «Al otro lado», «Este invierno» o «Mas», que constitueix un esplèndid cant a la vida i al periple existencial mateix. També resulta extraordinari «Hijo», encara que resulta ben difícil destacar alguns poemes quan el to general de l'obra és d'una gran excel·lència i solidesa.

□ Alexandre Navarro
Lletres Valencianes, n° 25